

— Сега или никога! извика Петръ, като извади
пищова си.

— Не гърми още Петре, почакай, изрече бърже
Василъ и ся хвърли долу.

— Нѣма вече чаканіе...

Пушка-та гръмна и коршумъ свирна скоро изъ
кървана, като папълни цѣлж горж съ екоть.

XVI.

О С В О Б О Ж Д Е Н І Е .

Жельови, като слѣзохж въ трана, слисани
видѣхж, че тамъ на онова мѣсто, дѣто кроѣхж да
стане планъ-тъ, чакаше кърванъ отъ вървудлица
коля. Тѣхно-то отчайваніе приближаваше. Желе и
Никола никакъвъ планъ вече не можяхж да скру-
ятъ; надѣжда за освобождение изгубвахж на цѣло:
Татари-тѣ ставатъ повече, гора-та Чалж-кавакъ
ся свършва, а задъ нежгы чакаше равнина, рав-
нина широка Карнобатска... Нѣ що е това?... пушка
гръмна отъ горѣ? тѣ ся стрѣснахж, скочихж на
крака; чуватъ назадъ женскы выкове. Татаркыни из-